

Stanley's story

Stanley Bradley /w Valentine Schweizer

เพิ่มเติม: ลูกอม, ชา และปราสาทหลังใหญ่ที่บางครั้งก็แคบกว่าที่ใครคิด

ฮอกวอตส์เปิดเทอมมาได้สักพักแล้ว, บรรดานักเรียนทั้งเก่าใหม่ต่างก็เริ่มชินกับการใช้ชีวิตประจำวันในโรงเรียนประจำมากขึ้น หลังวันหยุดจบภาคการศึกษาอันยาวนานเล่นเอาสแตนลีย์แทบจะเป็นปราสาทกับบันไดหมุนได้ตัวร้าย, มรดกตกทอดของสติปัญญาอันปราดเปรื่องของแม่ผู้ก่อตั้งบ้านตัวเอง

ถึงการพักอาศัยอยู่บนหอคอยที่สูงที่สุดในปราสาทจะมีเรื่องยุ่งยากอยู่บ้างในการเข้าออก แต่สำหรับวิทส์นัมมสูงซึ่งมองเห็นแทบจะทุกอาณาบริเวณของโรงเรียนจากหน้าต่างห้องนอน, ต้องขอยอมรับเลยว่าคงจะมีแค่คนที่กลัวความสูงเท่านั้นแหละที่จะปฏิเสธว่าโรวีน่า เรเวนคลอไม่ใช่ผู้วิเศษที่มีรสนิยม

ทุกเช้าของสแตนลีย์เริ่มต้นด้วยแสงแดดอันอบอุ่นที่เล็ดลอดผ่านช่องว่างระหว่างผ้าม่านเข้ามาในห้องพัก, ชายหนุ่มลืมหืมตาตื่นด้วยความรู้สึกไม่สดชื่นเท่าไรรจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ เขาจะหาววอดในตอนที่ได้ลงบันไดมุ่งตรงไปยังห้องโถงใหญ่ และจะหาวไปตลอดวันหากไม่ได้หาโอกาสปลีกตัวไปจับคนเดียวเงียบ ๆ

เมื่อเช้านี้ สแตนลีย์อึดอัดด้วยขนมปังปิ้งหอมกลิ่นเนย ไข่ดาวไม่สุก เบคอนกรอบ มะเขือเทศย่าง และน้ำฟักทองที่จอนยื่นมาให้เพราะเจ้าตัวไม่ยอมดื่มเอง

คนอายุอ่อนกว่าคิดพลางจิบน้ำในแก้ว

ไม่เข้าใจมันเหมือนกันว่าทำไม

พอใกล้ได้เวลาเริ่มคาบเช้า ประตู่ห้องโถงใหญ่ก็ละลานตาไปด้วยผ้าพันคอหลากสี

เด็กนักเรียนที่กำลังคึกคักได้ตีจากการตื่นเต็มตาพากันพูดคุยทักทายกันเสียงดังเซ็งแซ่ เพื่อนร่วมบ้านต่างชั้นปีที่นั่งอยู่ทางขวาของเขายังสาละวนอยู่กับการจัดการของหวานดับท้ายมื้อเช้า, จอนเองก็ดูจะสนุกสนานกับการนั่งคุยกับก๊อนหิน ในขณะที่สแตนลีย์นั่งเฝ้าคางดาจะปิดแผลไม่ปิดแผล

ปลายลิ้นดันกระพุ้งแก้ม รสชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของฟักทองยังคงติดอยู่ในปาก

สแตนลีย์ไม่ได้เกลียดฟักทอง แต่ก็ไม่ได้ชอบถึงขนาดที่จะเลือกหยิบเป็นอันดับแรก ๆ , โชคร้ายสำหรับเขาที่ตอนนี้ได้ะอาหารด้วยาวโล่ง
เตียนว่างเปล่า บางทีเขาควรจะแวะไปบ้านปากในหอน้ำเสียก่อนที่จะเข้าเรียนคาบแรก

ทว่าระหว่างที่กำลังขบคิดอะไรเพลิน ๆ วัตถุบางอย่างก็ถูกยื่นเข้ามาตรงหน้า

เด็กปีโตบ้านเรเวนคลอหลุดออกจากวงคิโนทัศน์ที่

“...?”

วาเลนไทน์?

เป็นรุ่นน้องต่างบ้านคนเดิมนี้เอง

หล่อนยื่นมองเขาตาใส ในมือซ้ายที่ถูกยื่นออกมาข้างหน้ากำบางสิ่งเอาไว้หลวม ๆ

สแตนลีย์เพิ่งเห็นชัด ๆ ว่ามันคือลูกอม

พอเขาแบมือรับ เด็กสาวก็วางมันลงมาเบา ๆ โดยไม่พูดอะไร

“...”

“👁️”

“...?”

นั่งจ้องยืนจ้องกันอยู่พักใหญ่

“...ขอบใจ?”

วาเลนไทน์พยักหน้ารับ ก่อนจะหันหลังกลับแล้วเดินหนีหายไปใต้วงวน

ลูกอมรสมนอนนิ่งอยู่บนถุงมือหนังของสแตนลีย์ที่ยังจับตันขนปลายไม้ถูก เขาสับสน ถึงอย่างนั้นก็ยังคงห่อและเอามันเข้าปากไปเสีย

เฉย ๆ

รสหวานนุ่ม ๆ แผ่กระจายไปทั่วต่อมรับรส ไม่นานนักกลิ่นของเขาก็ลึ้มสัมผัสอันเป็นเอกลักษณ์ของฟักทองไปจนหมดสิ้น

ลูกกวาดก็อร่อยดี

แต่วิธีให้นี้แปลกไปหน่อยรีเปล่า?

สถานการณ์น่าสับสนดำเนินต่อไปอีกพักใหญ่

“๑_๑”

“?”

สแตนด์บายขึ้นแล้วกับการได้ลูกอมเล็ก ๆ น้อย ๆ จากวาเลนไทน์เวลาที่บังเอิญเจอกันในสถานที่แปลก ๆ

หนีมาแอบจิบในห้องเรียนเก่าก็ดี

“๑_๑” <-- โผล่มาจากไหนไม่รู้พร้อมลูกอม

“...ห๊ะ?”

ปีนขึ้นไปหลบบนต้นไม้

“๑_๑” <-- ทำเสียงก็อ๊กแกก็เรียกร้องความสนใจ

“...?”

“๑_๑” <-- ชูลูกอมให้

“?????”

แค่เดินสวนกันตรงระเบียงตอนเปลี่ยนคาบ

“๑_๑” โฉบผ่านมา

“...?” <-- รู้ตัวอีกทีในมือก็ถือลูกอมแล้ว

สแตนลีย์คิดว่าช่วงนี้ความบังเอิญชักจะทำงานบ่อยเกินไปหน่อย

เสียงเปลือกลูกอมถูกบีบดังแกรบ

แต่ก็ชักจะสงสัยขึ้นมาแล้วเหมือนกันว่าช่วงนี้ตัวเองจะไวใจคนง่ายเกินไปไหม

สแตนลีย์ไม่รับของกินจากคนอื่นมาพักใหญ่ ๆ แล้ว นับตั้งแต่รู้ว่าโลกเวทมนตร์นิยมของแปลก ๆ อย่างลูกอมกรด ลูกอมรสแมลงสาบ อมยิ้มเลือด และอื่น ๆ อีกมากมายที่ต่อให้ใช้เวลาทั้งชาติเขาก็คงไม่มีวันเข้าถึงอารมณ์ชั้นพิลึก ๆ นี่

ถึงอย่างนั้นลูกกวาดเม็ดล่าสุดที่เพิ่งได้มาก็ถูกส่งเข้าปากไปแล้วเรียบร้อย

“หืม?”

และมันก็ทำให้เจ้าตัวถึงกับต้องผล่ออุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ

รสหวานเจือเปรี้ยวของผลไม้ที่ทำให้รู้สึกสดชื่นละลายไปทั่วทั้งแผ่นลิ้น สแตนลีย์เลิกคิ้ว เมื่อลองคลี่ห่อซองที่ว่างเปล่าออกมาก็ถูกสีแดง สะดุดตาทำให้ชะงักนิ่งไปครู่ใหญ่

คราวนี้ไม่ใช่รสเดิมอย่างนั้นหรือ?

ลูกกวาดแข็งส่งเสียงกึกกักเบา ๆ ทุกครั้งที่ถูกดันไปกระทบเข้ากับซีฟัน

สแตนลีย์ครุ่นคิดบางอย่างก่อนจะเร่งฝีเท้าหันหลังเดินย้อนกลับไปบนเส้นทางอันคุ้นเคย

ยังพอมีเวลาอยู่บ้างก่อนจะถึงเวลามื้อเย็น

...ไม่จับสักวันคงไม่ใช่ปัญหาหรอกมัง?

คำวันถัดมามีบรรยากาศแปลกไปจากปกติเล็กน้อย

หมายถึง, อย่างน้อยก็สำหรับสำหรับสแตลีย์ที่ตอนนี้อาตัวเองมาเย็นง ๆ อยู่หน้าทางเข้าหอบ้านฮัฟเฟิลพัฟได้นับสิบกว่านาทีแล้ว

แน่นอนว่าผ้าพันคอประจำบ้านเด่นสะดุดตาท่ามกลางสีดำเหลืองของบรรดาเด็กนักเรียนซึ่งกำลังทยอยกลับเข้าหอหลังถูกการศึกษา
เล่นงานอย่างหนักหน่วงมาทั้งวันทำให้สแตลีย์โดนจ้องจนตัวแทบจะพรุณเป็นกระซอนอยู่รอบร้อ โชคดีที่เขาเก่งเรื่องการทำอะไรไม่รู้ไม่ชี้มากพอ ๆ
กับที่ปากดี, ว่ากันตามตรงตอนนี้สแตลีย์ทำตัวเป็นรูปปั้นมานานจนต่อให้ลองไปเคาะถึงเปิดประตูบ้านเอาเองก็คงไม่มีทางโดนระเบิดน้ำส้มสายชูใส่

หอดัวเองอยู่สูงที่สุดในปราสาท แต่ก็ยังอุตส่าห์ถ่อมายืนรอคนอื่นเขาถึงชั้นใต้ดิน

ว่ากันตามตรง สแตลีย์สนใจว่าเขาควรจะเอาyingกับชีวิตถ้ากลับไม่ทันเคอร์ฟิวมากกว่าที่กังวลว่าตัวเองอาจจะมาเสียเที่ยวเสียอีก

ไม่รู้ว่าจะต้องขอบคุณเมอร์ลินรีเปล่า, แต่ก็ โชคดีอีกครั้งที่แผนย่องฝ่าพรีเฟ็คกลับหอนอนอะไรนั้นคงจะไม่มีโอกาสได้ใช้ในเร็ว ๆ นี้

ก็คนที่รออยู่เดินมานานแล้วนั่น

วาเลนไทน์ในชุดนักเรียนเต็มยศทำหน้าที่เหมือนฟิงจะเห็นแมนเดรกลุกขึ้นมาเต้นแท็ปให้ดูต่อหน้า

-สแตลีย์ไม่โทษเธอหรอก, เพราะถ้าย้อนเวลากลับไปแล้วมีคนบอกว่าเขาจะทำแบบนี้ เขาก็คงจะด่ามันว่าพูดจาเพ้อเจ้อไร้สาระเหมือน
กัน

ร่างสูงย่นตัวออกมาจากกำแพงที่ใช้เป็นพนัฟิงหลังอยู่นานสองนานเมื่ออีกฝ่ายเดินเท้าเปล่า(อีกแล้ว)เข้ามาใกล้ เขาหมุนคอไปมา ทั้งยัง
เหยียดแขนขาอย่างสบายใจราวกับว่าไม่ได้มีความประหม่าเลยสักนิดที่กำลังยืนตัวคนเดียวอยู่กลางดงเด็กบ้านอื่น

ไม่ปล่อยให้เด็กสาวได้รอนานนัก

“เฮ้านี้”

สแตลีย์ก็ยื่นเอาถุงกระดาษที่ดูพองออกเล็กน้อยออกไปตรงหน้าหล่อน

“?”

กับวาเลนไทน์ที่ถึงจะดุงง ๆ แต่ก็ยังยอมรับไปถือเอาไว้แต่โดยดี

“ซาจากที่บ้านฉัน”

น้ำเสียงทุ้มกล่าวตามมาเมื่อเห็นอีกฝ่ายลองแง้มเปิดปากดูด้วยความสงสัย

“เธอให้ขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ กับฉันทุกครั้งที่เจอกัน, แต่ฉันดันไม่ใช่พวกพกขนมเดินไปไหนมาไหน”

“ก็เลยคิดว่าเอาอันนี้มาให้คงพอแลกกันได้อยู่ละมัง?”

สแตนลีย์ไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายชอบดื่มชาแบบไหนหรือแม้กระทั่งชอบดื่มอะไร เพราะฉะนั้นตอนเอาจดหมายไปให้ฟลัฟฟีที่โรงเรียนเขาก็เลยเขียนให้ทางบ้านยัดใส่เอามาเสียหลายอย่างเผื่อว่าตัวเองจะโชคดี บังเอิญเดาถูกอยู่บ้าง

วาเลนไทน์ยังคงดูสับสน ถึงอย่างนั้นสแตนลีย์ก็รั้งรออยู่ต่อไปไม่ได้เมื่อระยะเวลาเคอร์ฟิวใกล้เข้ามาทุกที

“ฉันเอามาให้แค่นี้แหละ”

เขากล่าว ก่อนจะออกตัวเดินผ่านร่างอีกฝ่ายไปโดยไม่แม้แต่จะอธิบายอะไรเพิ่ม

ถึงจะคิดว่าควรรีบ ทำทีของเขาก็ไม่ได้มีความกระฉับกระเฉงออกมาให้เห็นแต่อย่างใด

ทว่ายังไม่ทันได้ไปไหน เจ้าตัวก็กลับชะงักพิ์เท้าไปเสียก่อน

“วาเลนไทน์”

เขาเอี้ยวตัวกลับไปมองด้านหลัง ใช้เวลาเพียงไม่นานก็สังเกตเห็นได้ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นเองก็กำลังมองกลับมาเช่นกัน

“ฉันคิดว่าฉันชอบรสนมมากกว่า”

เสียงกระดาศยับดังขึ้นเมื่อเธอเพิ่มแรงกดตรัดถุงชาแนบอก

“แต่สตรอเบอร์รี่ก็ไม่ได้แย่”

สแตนลีย์หันกลับมาแยงแสงไฟสลัวบนทางเดินชั้นใต้ดิน เสียงฝีเท้าเริ่มดังขึ้นอีกครั้ง เขาโบกมือลาอีกฝ่ายเบา ๆ โดยไม่ได้หันกลับไปมอง

อีก

“ไว้อีกกันพรงี้”

หวังว่าคืนนี้จะเป็นคืนที่ดีอีกวัน